

KOSMISKAIS KONFLIKTS PAR DIEVA RAKSTURU

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec. 28:12-17; Jes. 14:12-15; Īj. 1:6-12; Cah. 3:1-5; 1. Jāņa 4:10; 2. Tim. 4:8, Ec. 36:23-27.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad es dzirdēju altārī sakām: „Tiešām, Kungs Dievs, Visuvaldītāj, patiesas un taisnas ir Tavas tiesas!”” (Atkl. 16:7)

Septītās dienas adventisti saprot realitāti, izejot no Bībeles koncepcijas par „lielo cīņu starp Kristu un sātanu”. Ja izmantojam frāzi no filosofijas, to sauc par „metastāstu” – tas ir liels, aptverošs stāsts, kas palīdz izskaidrot mūsu pasauli un to, kas tajā notiek.

Šīs cīņas centrā ir svētnīca, kas, kā mēs redzējām, ir tēma, kas vijas cauri no glābšanas vēstures sākuma līdz galam: cilvēces glābšana caur Jēzus nāvi. Pareizi saprasta, svētnīcas vēsts palīdz arī ilustrēt Dieva raksturu, kam sātans uzbrūk kopš lielās cīņas sākuma debesis.

Šajā nedēļā pētīsim dažas ceļazīmes lielajā cīņā starp Kristu un sātanu, kas atklāj patiesību par Dieva raksturu un atmasko sātana melus.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. decembrī!

SACELŠANĀS DEBESU SVĒTNĪCĀ

Izlasi Ec. 28:12-17 un Jes. 14:12-15! Ko šie panti māca par Lucifera krišanu? _____

Pirmajā brīdī liekas, ka Ec. 28:12 runā par kādu zemes monarhu. Tomēr vairāki aspekti norāda, ka tas patiesībā attiecas uz sātanu.

Sākumā šī būtne ir „sedzošais” ķerubs (Ec. 28:14), kas atgādina zemes svētnīcas vissvētāko vietu, kur divi ķerubi sedz derības šķirstu un Kunga klātbūtni (2. Moz. 37:7-9). Šī debesu būtne arī staigāja degošu akmeņu vidū, tas ir, uz „svētā Dieva kalna” (Ec. 28:14) un „Ēdenē, Dieva dārza” centrā (Ec. 28:13) – abi izteicieni ir no svētnīcas simbolikas. Dārgakmeņu tērps, kas aprakstīts 13. pantā, satur deviņus akmeņus, kas atrodami arī augstā priestera apģērbā (2. Moz. 39:10-13); tāpat arī šeit ir vairākas atsauksmes uz svētnīcu.

Pēc ķeruba izcilā spožuma apraksta seko viņa morālais kritiens. Viņa godība bija sakāpusi galvā. Skaistums bija padarījis viņa sirdi augstprātīgu, krāšņais izskats bija sabojājis viņa gudrību, un viņa „tirdzniecības” sakari – tas, iespējams, attiecas uz to, ka viņš cēla neslavu Dieva raksturam un izraisīja dumpi – padarīja viņu ļaunu.

Augstprātīgās zemes varas cenšas pārcelties no zemes uz debesīm. Jes. 14:12-15 „rīta dēls” (latīņu valodā „lucifere”, no kā cēlies vārds Lucifers) dodas citā virzienā: viņš krīt no debesīm uz zemi, kas norāda uz drīzāk pārdabisko, nevis šīs zemes izcelsmi. Tādas frāzes kā „tronis augstu pār Dieva zvaigznēm”, „saiešanas kalns” tālu ziemeļos un „Visuaugstais” rada iespaidu, ka šī ir debesu būtne.

12. un 13. pants ir rakstīts pagātnē, bet 15. pantā pēkšņi ir nākotne. Šī laiku maiņa norāda, ka sākumā bija krišana no debesīm un zemi (Jes. 14:12), bet būs vēl otra krišana – no zemes uz „sheol” („kaps”) – kaut kad nākotnē (Jes. 14:15). Tas neattiecas uz nevienu Bābeles ķēniņu, tā ir skaidra norāde uz Luciferu.

Pilnīga būtne, ko radījis Dievs, krīt grēkā? Ko tas mums stāsta par morālās brīvības realitāti Dieva universā? Ko šī brīvība stāsta mums par Dieva raksturu? _____

APSŪDZĪBAS

Pēc savas krišanas no debesīm sātans centās izkropļot Dieva raksturu un celt Viņam neslavu. Viņš to darīja Ēdenē (1. Moz. 3:1-5), pirmajā „svētnīcā” virs zemes. Sātans pārnesa savu sacelšanos, kas sākās debesu svētnīcā, uz zemes svētnīcu Ēdenē. Ar čūskas starpniecību nodibinājis kontaktu ar Ievu, viņš atklāti iedēstīja viņas prātā domu, ka Dievs viņiem atņem kaut ko, kas viņiem ir labs, ka Viņš attur kaut ko tādu, kas viņiem būtu vajadzīgs. Šādā viltīgā veidā viņš nepareizi attēloja Dieva raksturu.

Ādama un Ievas krišana uz kādu laiku novietoja sātana troni šajā pasaulē. Vairāki panti norāda, ka sātans bija atkal atguvis pieeju debesu galmam, bet tagad kā „pasaules valdnieks” (Jāņa 12:31), kā tāds, kas ir ieguvis zemi, bet kam tā nepieder, kā zaglis.

Izlasi Īj. 1:6-12 un Cah. 3:1-5! Kā šajos pantos ir atklāta lielā cīņā? _____

Šie panti ļauj mums ieskatīties lielajā cīņā no debesu puses. Sātans attēlo Ījaba taisnību vienkārši kā kalpošanu sev: es esmu labs, tāpēc Dievs mani svētīs. Tas nozīmē, ka Ījabs kalpo Dievam nevis tāpēc, ka Dievs ir cienīgs, bet tāpēc, ka tas ir paša Ījaba interesēs; ja reiz atklātos, ka kalpošana Dievam nenes svētības, tad Ījabs šo ticību atstātu.

Augstā priestera Jozuas (svētnīcas motīvs) un citu ticīgo gadījumā (sk. Atkl. 12:10) E. Vaīta saka, ka sātans „apsūdz Dieva bērņus, parādot viņu gadījumu tik bezcerīgā gaismā, cik vien iespējams. Viņš pienes Kunga priekšā viņu ļaunos darbus un trūkumus.” („Kristus līdzības”, 167. lpp.)

Tomēr abos gadījumos patiesais strīdus jautājums ir Dieva taisnība. Jautājums, kas stāv aiz visām apsūdzībām, ir par to, vai Dievs ir godīgs un taisns Savā rīcībā vai nav. Tiek pārbaudīts Dieva raksturs. Vai tas ir godīgi, ka Dievs glābj grēciniekus? Vai Dievs ir taisns, ja Viņš paziņo, ka netaisnie ir taisni? Ja Viņš ir taisns, tad Viņam netaisnie ir jāsoda. Ja Viņš ir žēlīgs, Viņam tiem jāpiedod. Kā Dievs var būt gan taisns, gan žēlīgs?

Ja Dievs būtu tikai taisnības Dievs, kāds būtu tavs liktenis un kāpēc tu to būtu pelnījis? _____

ATTAISNOŠANA PIE KRUSTA

No paša iesākuma Dievs nav atstājis vietu šaubām, ka Viņš pasludinās sātana apsūdzības par spēkā neesošām un parādīs Savu pilnīgo mīlestību un taisnību. Viņa taisnība pieprasa, ka par cilvēku grēkiem ir jāmaksā sods. Viņa mīlestība cenšas atjaunot cilvēcē sadraudzību ar Viņu. Kā Dievs var atklāties abos veidos?

Kā Dievs parāda gan Savu mīlestību, gan taisnību? 1. Jāņa 4:10, Rom. 3:21-26.

Dieva mīlestības un taisnības raksturs vispilnīgāk atklājas Kristus nāvē. Dievs milēja mūs un sūtīja Savu Dēlu, lai Viņš būtu upuris par mūsu grēkiem (1. Jāņa 4:10; Jāņa 3:16). Pats samaksājot par likuma pārkāpšanu, Dievs parādīja Savu taisnību: Viņa likuma prasības bija jāizpilda, un cilvēki izcietu sodu Jēzus personā.

Vienlaikus ar šo taisnības aktu Dievs bija arī spējīgs atklāt Savu žēlastību un mīlestību, jo Jēzus nāve bija aizvietojoša. Viņš nomira mūsu vietā, lai mums pašiem nebūtu jāstojas ar nāvi. Tas ir brīnišķīgais evaņģēlijs, ka Dievs pats nesa Sevī sodu, ko pieprasīja Viņa paša taisnība, sodu, kas pēc likuma pienācās mums.

Rom. 3:21-26 ir Bībeles dārgakmens par Dieva taisnības tēmu un par glābšanu Jēzū Kristū. Kristus upura nāve ir Dieva taisnības demonstrējums, „pats taisns būdams un taisnodams to, kas tic Jēzum”. (Rom. 3:26)

Un atkal – svētnīcas simbolika palīdz saprast Kristus nāves nozīmi. Iepriekšējās nedēļās mēs redzējām, ka Viņa nāve ir pilnīgs aizvietojošs upuris un ka Kristus ir „grēku izpircējs” (Rom. 3:25). Īsāk sakot, abas Derības atklāj, ka Kristus misiju simbolizē zemes svētnīcas kalpošana.

„Ar sasprindzinātu interesi nekritušās pasaules gaidīja, ka Jehova celsies, lai iznīcinātu zemes iedzīvotājus. [...] Taču Dievs nevis iznīcināja cilvēci, bet sūtīja savu Dēlu, lai glābtu to. [...] Visizšķirošākajā brīdī, kad likās, ka tūlīt triumfēs sātans, kā dievišķās žēlastības sūtnis nāca Dieva Dēls.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 37. lpp.) Ko šie vārdi atklāj par Dieva raksturu?

ATTAISNOŠANA TIESĀ

Kā atklāj Raksti, Dieva tiesa ir labā vēsts tiem, kas Viņam tic, kas uzticas Viņam un kas ir lojāli, pat „ja mēs nevaram atbildēt uz visām sātana apsūdzībām pret mums”. (E. Vaita „Liecības draudzei, 5. sēj., 472. lpp.) Tomēr tiesa nav domāta tikai mums. Tā kalpo arī Dieva attaisnošanai visa universa priekšā.

Kā šajos pantos par tiesu ir atklāts Dieva raksturs? Ps. 96:10, 13; 2. Tim. 4:8; Atkl. 16:5, 7; 19:2. _____

Dieva raksturs tiks atklāts Viņa tiesā. Tas, ko Ābrahāms jau bija sapratis, beigās atklāsies visai cilvēcei: „Nemūžam Tu tā nedarīsi, ka liksi mirt taisnajam ar bezdievi, ka taisnais būtu līdzīgs bezdievim. Vai visas pasaules soģis nedarīs taisni?” (1. Moz. 18:25) Dažādās tiesas fāzes ar atvērto grāmatu pārskatīšanu skaidri atklāj, ka eņģeļi (pirmsadventes tiesā) un taisnie (tūkstošgades tiesā) varēs pārbaudīt un pārliecināties, ka Dievs Savā rīcībā pret cilvēci ir taisns un ka Viņš vienmēr ir rīkojies žēlsirdīgi.

Izlasi Fil. 2:5-11! Kāds pārsteidzošs notikums aprakstīts šajos pantos? _____

9.-11. pants paredz Kristus paaugstināšanu. Divas galvenās darbības izsaka tādu pašu domu: Jēzus ir Kungs, un visa radība Viņu par tādu atzīs. Pirmkārt, „visi ceļi locīsies” (10. p.). Ceļu locīšana ir tradicionāla darbība, atzīstot kāda cilvēka autoritāti. Šeit tā attiecas uz goda atdošanu Kristum, atzīstot Viņa pārāko valdīšanu. Goda došana notiek visās dimensijās. „Debesīs, uz zemes un zem zemes” (NASB) ietver visu dzīvo radību: pārdabiskās būtnes debesīs, dzīvos virs zemes un tos, kas pieceļas no mirušajiem. Šķiet, godu dod ne tikai izglābtie. Ikviens atzīs Viņa virsvaldību, pat pazudušie.

Otrā darbība ir: visas mēles apliecinās, „ka Jēzus Kristus ir Kungs” (11. p.). Beigās visi atzīs Dieva raksturu, kas ir bijis lielās cīņas centrā, par taisnu un uzticīgu. Pat sātans, Kristus galvenais ienaidnieks, atzīs Dieva taisnību un zemosies Kristus kā valdnieka priekšā (sk. E. Vaita „Lielā cīņa”, 670., 671. lpp.).

KOSMISKA SKATU SPĒLE

Kalna svētrunas laikā Jēzus izsaka šos pārsteidzošos vārdus: „Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.” (Mat. 5:16) Ar šo Viņš atklāj principu, kas, lai gan to var viegli pārprast, ir atrodams visā Bibelē. Tas stāsta, ka mēs kā Kristus sekotāji ar savu rīcību varam Dievu vai nu pagodināt, vai apkaunot.

Izlasi Ec. 36:23-27! Kā Dievs attaisnoja Savu vārdu senajā Izraēlā? _____

Šie ir vieni no klasiskajiem pantiem par jauno derību. Dievs ilgojas panākt dramatisku izmaiņu Savu ļaužu vidū. Viņš viņus šķīsta (25. p.) un dāvā viņiem jaunu sirdi un jaunu garu (26. p.), lai viņi kļūtu par svētu tautu, kas ievēro Dieva baušļus. Dievs grib ticīgos taisnot un darīt svētus, un ar savu dzīvi viņi pagodinās Dievu par to, kas Viņš ir un ko Viņš dara (23. p.).

Protams, atslēgelements Dieva rakstura attaisnošanai universa priekšā ir krusts. „Sātans redzēja, ka ir atmaskots. Visas Debesis un nekritušie eņģeļi redzēja šīs būtnes nekaunīgo rīcību. Viņš pats atklāja, ka ir slepkava. Izliedams Dieva Dēla asinis, tas sev laupīja Debesu būtņu simpātijas.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 761. lpp.)

Vienlaikus Jaunajā Derībā Kristus sekotāji tiek saukti par “skatu spēli pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem” (1. Kor. 4:9, NKJV). Tas nozīmē – tas, ko mēs darām, ir redzams ne tikai citiem cilvēkiem, bet arī debesu inteliģentajām būtnēm. Kāda ir mūsu liecība? Ar savu dzīvi mēs varam darīt zināmu “visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgo gudrību” (Ef. 3:10). Vai arī mūsu dzīves var nest kaunu un negodu Kunga vārdam, kam, kā mēs apgalvojam, kalpojam?

Kādu skatu spēli gan cilvēkiem, gan eņģeļiem atklāj tava dzīve? Vai tajā ir pagodināts Dievs, vai arī tā ir tāda, kurā sātans var gaviļēt, īpaši tātēc, ka tu sevi apliecini par Jēzus sekotāju? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Sentēvi un pravieši” nodaļu „Kāpēc tika pieļauts grēks?” un no grāmatas „Liecības draudzei” 5. sēj., 737.-746. lpp.

„Pasaulē atradās Viens, kurš bija kā Tēva pilnīgs pārstāvis; būtne, kuras raksturs un dzīve atspēkoja sātana sagrozītos priekšstatus par Dievu. Sātans Dievam bija pierakstījis savas īpašības. Tagad Kristū viņš redzēja atklājamies Dieva patieso raksturu, ka Kungs ir lēnprātīgs, žēlojošs Tēvs, kas nevēlas, ka kāds pazustu, bet grib, lai visi, nožēlojot grēkus un atgriežoties, nāktu pie Viņa un saņemtu mūžīgu dzīvību.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis”, 1. sēj., 254. lpp.)

„Tik neskaidri saprastā, tik vāji aptvertā Kristus misija, kas Viņu no Dieva troņa aizsauca uz Golgatas krusta altāri, arvien vairāk un vairāk atvērsies prātam, un kļūs redzams, ka Kristus upurī ir atrodams jebkuras citas mīlestības misijas avots un principi.” (E. Vaita „Debesu vietās”, 319. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā uzskatu, ka laikā, kad visa lielā cīņa beigsies, ikviena saprātīga būtne universā, tai skaitā sātans un pazudušie, atzīs Dieva taisnību un godīgumu Viņa rīcībā pret grēku un sacelšanos. Lai gan šo domu ir ļoti grūti aptvert, ko tā mums liecina par Dieva raksturu? Ko tā māca par morālās brīvības realitāti un to, cik svēta un vajadzīga ir brīvība tāda veida universā, kādu Dievs ir radījis?

2. Ir daudz kristiešu, kas noliedz sātana eksistenci, redzot viņu tikai kā seno laiku mānītību, pie kā turējās primitīvie cilvēki, kas mēģināja izskaidrot ļaunumu un ciešanas pasaulē. Padomā par to, cik šāds uzskats ir krāpjošs. Ir grūti iedomāties, kas tā ir par kristietību, kas var noliegt tā spēka realitāti, kas Bībelē, īpaši Jaunajā Derībā, tik bieži ir atklāts kā reāla būtne. Ko tas mums stāsta par to, cik spēcīgi dažas draudzes ietekmē modernisma un sekulārisma iebrukumi? Ko mēs, septītās dienas adventisti, varam mācīties no kļūdām, ko redzam citos, lai neiekristu tajās pašās lamatās? Kas notiek ar lielās cīņas tēmu, ja nav burtiska sātana?